

Bir yaşında anasının qucağında Şuşanı tərk edən Nurlan 28 il sonra yurduna dönmək üçün canından keçdi

Həqiqət xanımla tanışlığımızın 15-16 illik tarixi var. Bakının Biləcəri qəsəbəsində onun tibb bacısı kimi çalışdığı 2 nömrəli dəmir yolu poliklinikasında tanış olmuşduq. Məcburi köçkün olduğunu söyləmişdi. 1992-ci ilin aprelində doğma yerləri necə sarsıntılar içində tərk etdiyini göz yaşları ilə xatırlayırdı. "Bakıda doğulan körpəm Şuşada yaşamağı arzulayır". 2007-ci il aprel 26-da "Azərbaycan" qəzeti Həqiqətin bu sərlövhə ilə qeydlərini də dərc etmişdi. Həqiqət Həsənova Xankəndi şəhərində tibb texnikumunu bitirmiş və sonra elə orada poliklinikada çalışmışdı. Məlum hadisələr baş verəndə azərbaycanlı həkim və tibb bacıları təzyiq altında iş yerlərini tərk etməli olmuşdular. Həqiqət Şuşaya gələrək oradakı sanatoriyada işləməyə başlamışdı. Təəssüf ki, bu da uzun sürməmişdi.

Ailəsi və doğmaları ilə birlikdə Biləcəridə məskunlaşan bu xanıma yurd həsrəti bir an belə dinclik vermirdi. Düşməyə nifrəti, intiqam hissi aşırıb-daşırdı. Deyirdi ki, lazım gələrsə, döyüşə də gedər. Həm də tibb bacısı kimi deyil, əsl əsgər kimi... Kim düşünə bilərdi ki, döyüşmək onun deyil, Şuşanı anasının qucağında, o vaxt hələ bir yaşı tamam olmayan körpə kimi tərk etmiş Nurlanın alnına yazılıb. Lakin bu, illər sonra baş verəcək...

Bakıda ailənin ikinci övladı - qızı Gülnar dünyaya gəldi. Həqiqət deyirdi ki, böyüdükcə, ağılları kəsdikcə, uşaqları Susa deyib, Şuşa eşidirlər. Qarabağ, Şuşa ona görə uşaqların dilindən düşmürdü ki, bu barədə evdə hər gün söhbət gedirdi. Xüsusilə ananın sözü- söhbəti tükənmirdi.

- Xankəndidəki poliklinikada çalışan həkim və tibb bacılarından cəmi beş-altı nəfəri azərbaycanlı idi. Ermənilərin onları görməyə gözü yox idi. Məni də ilk gündən sevmədilər. İllah da ki, mən azərbaycanlı xəstələrə qayğıkeşliklə yanaşanda, onların nazını çəkəndə erməni arvadları pıçıldaşır, özlərinə yer tapa bilmirdilər. Ermənilər qanımızı içməyə hazır idilər. Əlbəttə, biz onlara yüz qat artıq nifrət edirdik... Bununla belə, mən furlar Xankəndidə yağ içində böyrək kimi yaşayırdılar. Belə bir şərait bəlkə də Azərbaycanın heç bir digər rayonunda yox idi. Ancaq onlar tülkü hiyləgərliyi ilə qabaqdangəlmişlik edib deyirdilər ki, bu bölgədə iqtisadi inkişaf geri qalıb, əhali yaxşı dolana bilmir. Arxamızca danışır, ayağımızın altını qazırdılar və "qara məni basınca, mən qaranı basım" prinsipi ilə bizi millətçi adlandırırdılar...

Həqiqətin atası Yelmar Quliyev tarix müəllimi olmuşdu. Odur ki, o, atasından da mükəmməl tarix dərsləri almışdı və bu baxımdan da keçmişimizə, dost-

düşmənimizə yaxşı bələdliyi vardı. Bir dəfə Həqiqət oğlunun tarix dərslərindən Ulu Öndər Heydər Əliyev haqqında oxuduğunu görüb özünü saxlaya bilmədi. "Tarixi yaxşı öyrənmək lazımdır, oğlum", - dedi. - Heydər Əliyev ermənilərin qorxduğu və çəkindişi şəxsiyyət idi. Bir vaxt Qorbaçov SSRİ dövlətinin rəhbərliyində çalışan Heydər Əliyevi qəsd-qərəzliklə vəzifədən uzaqlaşdırdı. Moskva radiosu bu xəbəri verəndə Xankəndidəki ermənilərin çiçəyi çırtladı. Dildə bir söz deməyə cəsarətləri çatmasa da, bütün gün deyib-gülür, bir-birinin əlini sıxır, yeyib-içirdilər. Amma yazıqlar bilmirdilər ki, bizim Ulu Öndərimizi məğlub etmək mümkün deyil..."

- Eləcə də xalqımızı, - deyər Nurlan onun sözünü kəsdi. - Sən heç darıxma, ana, gedəcəm, Qarabağı, Şuşanı qaytaracam. Təki Prezidentimiz İlham Əliyev əmr versin. Məktəbdə dostlarımla bu barədə çox söhbətimiz olur. Demə ki, yaşımız çatmır, günü bu gün gedərik döyüşə!

O vaxt Nurlan hələ Bakıda Şuşa 3 nömrəli orta məktəbində təhsil alırdı. Bu arzusunun çin olmasına, əlinə silah götürüb düşmən üstünə şığıyacağı günə hələ nə az, nə çox -15 il qalırdı. Bu 15 ildə nələr baş verəcəkdi, onu hələ heç kəs, o cümlədən Həqiqət də bilmirdi. Ancaq Həqiqətin artıq dərk etdiyi bir həqiqət vardı: Vətən sevgisini hələ övladı körpə ikən onun bələyinə hopdurub, laylaları ilə qəlbinə köçürüb, bu hissi uşağa ailədə anasından, atası Nadir kişidən aldığı təlim-tərbiyə, gördüyü nümunə, eşitdiyi söhbətlər, xatirələr aşılayıb...

Nurlan deyirdi ki, Vətən uğrunda vuruşmağı, yeri gələndə ölməyi də hər bir oğul özü üçün səadət saymalıdır.

Lakin o, hələ oxuyacaq, 2008-ci ildə orta məktəbi əla qiymətlərlə bitirəcək, Azərbaycan Texnologiya Universitetində "İnzibati idarəetmə" ixtisası üzrə ali təhsil alacaq. 2012-ci ildə universiteti bitirəndən sonra hərbi xidmətə çağırılacaq. Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin Naxçıvan şəhərində yerləşən "N" sayılı hərbi hissəsində həqiqi hərbi xidmət keçəcək. Daha sonra leytenant kimi Gəncədə "N" sayılı hərbi hissədə müddətli xidmətdə olacaq. 2014-cü ildə ehtiyatda olan zabit kimi ordudan tərxis ediləcək.

2015-ci ilin xoş bir günündə Həsənovlar ailəsi çoxdankı arzusuna çatdı. Nurlana toy çaldırdı, evə gəlin gətirdi. Sonra da iki şirin-şəkər nəvənin - Nurgülün və Məhəmmədin dünyaya gəlişinin sevincini yaşadı. Nurlan ailə qurduğu Gülnarə xanım ilə xoşbəxt yaşayır, sanballı bir şirkətdə çalışırdı. Elə bil hər iş qaydasında gedirdi. Amma bu, ilk baxışda belə idi. Axı yurd həsrəti vardı, düşmənlə bütün olub-keçənlərin "haqq-hesab"ını çəkmək qalırdı. Qarşıda hələ şəhidlərin, Şuşa nisgili ilə dünyasını dəyişən neçə-neçə doğma insanın qisasını almaq dayanırdı. Odur ki, 2020-ci il sentyabrın 21-də Nurlan Həsənov könüllü kimi təlimlərə qoşuldu. Sentyabrın 27-də isə işğal altında olan torpaqlarımızın azad edilməsi üçün başlanan Vətən müharibəsində Silahlı Qüvvələrimizin sədaqət zabitini kimi döyüşə atıldı.

- Sanki davaya deyil, toy-bayrama getmişdi, - deyir Həqiqət xanım. - Sevinirdi elə bil. Deyirdi ki, narahat olmayın, hər şey yaxşı olacaq. "Şuşanı almağa gəlmişəm".

Sözünü hər dəfə belə bitirərdi...

Şuşada yaşamağı arzulayan igidimiz Vətən müharibəsinin ilk şuşalı şəhidi oldu. Füzuli və Cəbrayıl istiqamətində döyüşlərdə şücaət göstərdi. Oktyabrın 1-də Füzuli istiqamətində gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına canından keçdi. Ölümündən sonra Prezident İlham Əliyev tərəfindən "Cəsur döyüşçü", "Vətən uğrunda", "Xocavəndin azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə", "Cəbrayılın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif olundu. "Nurlanın ömür yolu yarımçıq qırıldı" deməyə. Bu yol şəhidlik adlanan bir zirvəyə yüksəldi. Elə bir zirvəyə ki, həmişə görünəcək, qürur mənbəyi olacaq. Vətən, xalq, Nurlan Həsənovun doğmaları və bu gün atasızlıq acısı çəkə-çəkə böyüsə də, ömür boyu başı uca, qəlbi iftixarlı olacaq bir cüt balası üçün.